మీనా

కుమారిశిరిపురపు విజయ

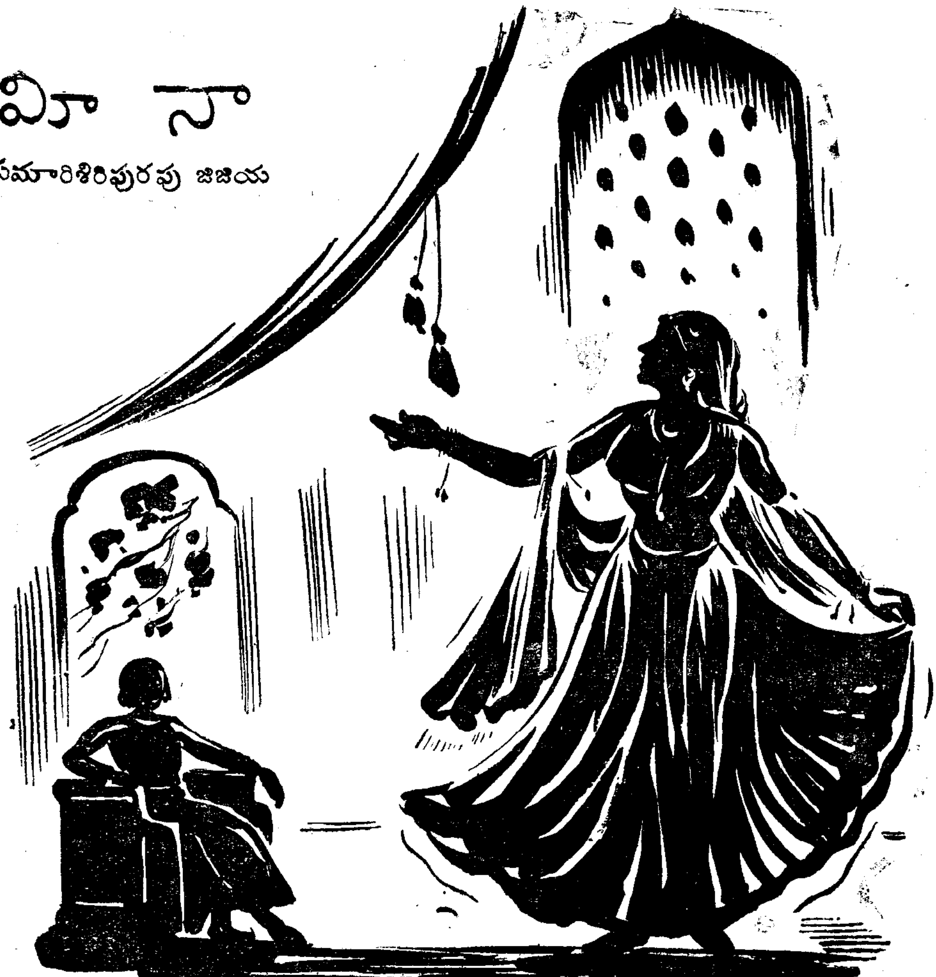

మీనా నృత్యం చేస్తూంటే ఆ ముఖ భంగిమలనూ, శరీరపు వొంపు సొంపులను, కదిలే ఆవక్షోజాలను తనివితీరా చూచి ఆనందిస్తున్నాడు కామేశం. నృత్యాన్ని చూడటానికివచ్చిన వాళ్ళందరూ ఆ విధంగానే ఆనందిస్తున్నారు. వారిలో రంగారావు, భీమారావు, ఆనందరావుకూడా వున్నారు. అందరూ తన్మయులై నృత్యాన్ని తిలకిస్తున్నారు. మీనా కాళ్ళగజ్జెల చప్పుడు వాళ్ళందరి హృదయాల్లోనూ ప్రతిధ్వనిస్తోంది. కొంతసేపటికి ప్రతిధ్వని మాయమయింది. అందరూ ఒక్కసారిగా తలలెత్తిచూశారు. ఎవరో అగంతకుడా మందిరంలో ప్రవేశించటం చూశారు. అతని గడ్డం మాసివుంది. జుట్టు జడలుకట్టివుంది. నేత్రాలు జ్యోతుల్లా ప్రకాశిస్తున్నాయి. అతనువచ్చి కవాటం దగ్గరే ఆగి నృత్యంమాని నిలబడివున్న మీనావైపు చూస్తున్నాడు. అతణ్ణి చూడగానే కామేశానికి చెడ్డకోపం వచ్చింది. మిగతా వాళ్ళకుకూడ చాలా చిరాకు కలిగింది. కామేశం ఆలస్యాన్ని సహించలేక "అడుక్కునే వాళ్ళు వచ్చే ప్రదేశం కాదిది. పోరా! ఫుండాకోర్" అని చెవులు గళ్ళు పడేటట్టు ఒక పెద్ద కేకవేశాడు. అతడలా చలించక చూస్తున్నాడు మీనా వైపు. మీనా ఆ కేకవిని ఉలిక్కిపడింది. ఆగంతుకుని బయటికి గెంటటానికి అందరూ లేచారు. మీనా నవ్వుతూ వారిని వారించి "అంత ఆవేశం దేనికి మీకు! మీలానే

అతనూ వచ్చాడు. డబ్బులేక పోయినందువల్ల ఆనందించటానికి రావటం తప్పా? అతనూ మీలాంటి మనిషే మీలాగే అతనూ ఆనందిస్తాడు.'' అని ఆగంతకుని ఆహ్వానించింది చిరునవ్వుతో. అందుకు వారందరూ ముక్కుమీద వేలేసుకున్నారు. మరల నృత్యం ప్రారంభమయింది. ఏమీ జరుగనట్లే మళ్లా నృత్యాన్ని తిలకించడంలో నిమగ్నులయ్యారందరూ. కొంతసేపటికి నృత్యం అయిపోయింది. అందరూ మీనాని "నీ అంతమేటి నాట్యకత్తె లేదని, నీ అంత అందగత్తె దేవలోకంలోకూడా వుండదని'' ఎవరికి తోచినట్లు వారు అభినందించి వెళ్లిపోయారు. కాని ఆగంతకుడు మాత్రం ఉండిపోయాడు. మీనా నెమ్మదిగా వచ్చి అతని దగ్గరగా కూర్చొంది. అతని ముఖం ప్రశాంతంగా వుంది. మీన "మీరెవరు? మీరేమీ అనుకోకుండా వుంటే ఒక విషయం అడగాలని వుంది''

"మీనా... క్షమించు. ఇలా సంబోధించినందుకు నన్ను నీవు గుర్తుపట్టలేదనుకుంటాను. చిన్నప్పుడు — అంటే పదేళ్ల నాటిమాట. మన కుటుంబాలు ఇరుగూ పొరుగూను. అందువల్ల నీవు, నేను చాలా చనువుగా వుండేవాళ్లం. నీకింకా జ్ఞాపకం రావటంలేదూ? ఒకసారి మనమిద్దరు కాలవగట్టుకి షికారుకి వెళ్లితే నీవు కాలుజారి నీళ్లల్లో పడిపోయావు. జ్ఞాపకముందా?''

"దీనా, నీవేనా అబ్బ! ఎన్ని రోజులకు కనిపించావు? ఎంతమారిపోయావు. ఆ గడ్డమేమిటి; ఈ అవతారమేమిటి? ఏమిచేస్తున్నావిప్పుడు? ఇంట్లో అందరూ కులాసాయేనా?''

"హుఁ! కులాసా. మీనా! నాస్థితి చూచిన ప్రతివాళ్లూ చెప్పకుండానే నన్ను తెలుసుకుంటారు. అమ్మ నా చిన్నప్పుడే పోయిందిగా. ఇక నాన్నగారు జబ్బుపడి తీసుకొని రెండేళ్ల క్రితమే పోయారు. ఇక నా అన్న వాళ్లెవరూ లేరు నాకు. బి. ఎ. వరకు చదివానుగా - ఏదో చిన్న ఉద్యోగం దొరికింది ఆ మధ్య. అప్పుడు హాయిగా జరిగిపోయేది కాలం. ఇప్పుడు అదికూడాలేదు. భోజనం చేసి యిప్పటికి 3 రోజులయిందంటే నమ్ముతావో లేదో''

"అరే! నిజమా దీనా. లే. ముందు భోజనం చేద్దువుగాని. ఎంత ఆకలితో వున్నావో'' అంటూ దీనదయాళ్‌ని మీనా లోపలికి తీసుకొని వెళ్లి పంచభక్ష్య పరమాన్నాలతో భోజనం వడ్డించి - అతను తింటూంటే ప్రక్కన కూర్చొని తృప్తిగా అతనివైపు చూస్తోంది. దీనా ఎంత మారిపోయాడు! అనుకొంది లోపల. దీనా భోజనం చేస్తూ మధ్యలో మీనా వైపు చూచి అడిగాడు - "అయితే మీనా! మీ అవ్వ కులాసాయేనా? ఆరోజున పట్నం వెళ్లి మీనకి నాట్యం నేర్పించాలి. అచ్చట బాగా చెప్పేవాళ్లుంటారట. అది నాట్యం అంటే పడిచచ్చిపోతుంది, అని నాన్నతో చెప్పతున్నప్పుడు చూచాను మీ అవ్వను. మనం ఒకళ్ల నొకళ్లం విడిచిపెట్టలేక కళ్లనీళ్లతో వీడ్కోలిచ్చుకున్నాం జ్ఞాపకం వుందా?''

"అన్నీ జ్ఞాపకం వున్నాయ్ దీన్. మా అవ్వ కాశీ చూడాలంటే దానితో నేనూ వెళ్లాను ఈ మధ్య. అక్కడే కలరా తగిలి ఆమె పోయింది. ఇప్పుడు నేను ఒంటరిదాన్ని. దాసీలకు మాత్రం తక్కువలేదు. నేను నేర్చుకున్న విద్యతోనే కాలక్షేపం చేస్తున్నా. నీవుకూడా నాతోనే వుండిపోకూడదూ?''

"పనీ పాటా లేకుండా వూరికే ఎలా కూర్చొమన్నావు? ఏదయినా వుద్యోగం కోసరం ప్రయత్నం చేస్తా''

ఇంతలోకి భోజనం చేయటం పూర్తి అయింది.

◆ ◆ ◆

మరునాడు నాట్యం వేళకు అందరూ హాజరయ్యారు. మామూలు వేళకే మీనా నృత్యం ప్రారంభమయింది. ఇదివరకుకంటే చాలా వుత్సాహంగా తన్మయతతో నాట్యం చేస్తోంది మీనా. రోజూలాగే గజ్జెలచప్పుడు అందరి హృదయాల్లోనూ ప్రతిధ్వనిస్తోంది. నిన్నటిలా ప్రతిధ్వని ఒక్కసారిగా ఆగిపోయింది. అందరూ తలెత్తి చూచారు గుమ్మంవైపుకు. ఎవరో ఆగంతకుడు నిన్నటిలాగే గుమ్మందగ్గర నిలబడ్డాడు మీనా వైపు చూస్తూ. మీనా చిరునవ్వు

దొంతర్లు దొర్లిస్తూ నిలబడింది. అందరికీ అతను అపరిచితుడుగా కనపడ్డా మీనాకు పరిచయుడే. అందరూ కామేశం, రంగారావులతో సహా నిలబడ్డారు. ఈ సారి నిన్నటి మాదిరిగా గెంటటానికి కాదు నిలబడింది. ఈ వ్యక్తికీ నిన్నటివ్యక్తికీ వాళ్లకు హస్తిమశకాంతరం తేడా కనిపించింది. ఈవ్యక్తి ట్వీడ్ సూట్‌లో వున్నాడు. మెడకు టైవుంది. కాళ్లకు బూటు, తలకి హేటూ వున్నాయి. చాలా ఠీవిగా వున్నాడు మనిషి. అకళ్లు.. అకళ్లు మాత్రం నిన్నటి వ్యక్తియొక్క నేత్రద్వయంలాగే ప్రకాశిస్తున్నాయి. అందరూ ఆగంతకునికి నమస్కరించి ఆహ్వానించారు. అతనికొరకొక సోఫా ప్రత్యేకించబడింది. అతను ఠీవిగా ఆ సోఫాలో కూర్చొంటే పరిచయం కోసరం అందరూ తంటాలు పడుతున్నారు. వాళ్ల అవస్త చూచి మీనా పక్కున నవ్వింది. ఆ నవ్వులోని అంతరార్థం తెలియక ఆగంతకుడు తప్ప మిగతా వారందరూ తికమక పడ్డారు. అప్పుడు మీనా ఆగంతుకుని పరిచయం చేసింది.

"ఈయన పేరు మిస్టర్ దీనిదయాళ్"

అందరూ మరొక్కమారు నమస్కారం చేశారు. మళ్లా మీనా చెప్పటం మొదలు పెట్టింది.

"ఈయన చాలా ధనవంతుడని ... ...

"ఆ విషయం మీరు చెప్పకుండానే తెలుసు కున్నాం. వారిని చూస్తేనే తెలుస్తోంది జమిందారీ బిడ్డని."

"అవును ఆయనను ఈక్షణంలో చూస్తే మీరందరూ అలా అనుకోవటంలో ఆశ్చర్యమేమీలేదు. నిన్నవచ్చినవ్యక్తి మీకు జ్ఞాపకం వున్నాడా?"

"ఎవరూ? ఆ బికారి వెధవా?!"

"ఆ...ఆ...ఆయనే ఈయన. ఎందుకూ అంత ఆశ్చర్య పడతారు? అవును - ఎందుకు ఆశ్చర్య పడరూ! డబ్బులోనే వుంది విలువంతా. అయినా ఇప్పుడొక విషయం ముఖ్యంగా మీకు చెప్పవలసి వుంది. మేమిద్దరూ చిన్ననాటి స్నేహితులం. విధి అతని నలా చేశాడు. కాని ఇప్పటికి అదృష్టం వరించింది. ఆయన ప్రస్తుతం ఒకపెద్ద ఉద్యోగి_నాకు కాబోయే భర్త. ఇకనుండి నేను నాట్యం చేయడం మానివేస్తున్నానని చెప్పటానికి చింతిస్తున్నా. ఇన్ని రోజులయి నానాట్యాన్ని చూసి గౌరవించి నన్నభినందించినందు కెంతయో కృతజ్ఞురాలను. ఇక సెలవు"

నిన్నటిబికారే ఈ వేళ మీనాకు కాబోయే భర్త అని వింటూంటే అందరూ ఈర్ష్యతో కుళ్లిపోయారు. వాళ్లందరికీ పట్టని అదృష్టం అతన్ని వరించినందుకు శాశ్వతంగా మీనాదగ్గర సెలవు తీసుకొని బరువెక్కన హృదయాలతో బయట పడ్డారందరూ.

ఒకబాలుడు కొట్టబోతున్న తండ్రితో "నాన్నా! మీరు చిన్నవారుగానున్నప్పుడు తాతగారు మిమ్మలను కొట్టేవారేనా"

"అవును"

"తాతగారిని ఆయన చిన్నతనంలో ముత్తాతకూడ కొడ్తుండేవారే కదూ"

"అవును"

"ముత్తాతను వాళ్లనాన్నకూడ పాపం! కొట్టేవారు కాబోలు"

"అవును"

"అయితే యిప్పుడైనా మీరు నా సహాయంతో వంశపారంపర్యంగా వస్తున్న ఈదుష్టసాంప్రదాయాన్ని అరికట్టకలుగకూడదూ!"